

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY



Milá Matko a Královno, ... hladovím po životě

Tak začal Schönstattský Mariin bratr **Lambert Schroedter** modlitbu svého života - zasvěcení Josefa Englinga v červenci 2013 ve svatyňce Kreuzberg v Bonnu. Znal již svou diagnózu, velmi toužil po uzdravení, ale přesto nabídl Panně Marii svůj život. Viděl to jako příspěvek pro plodný nový začátek celosvětové schönstattské rodiny v jubilejním roce 2014. Bůh přijal jeho nabídku života 11.června 2014 ve věku 55 let. Dokončil lidský život jinak, než jsme si mysleli a představovali. Letošní osmé výročí jeho odchodu oživuje moje vzpomínky na nesčetná setkání s ním od konce devadesátých let. To poslední bylo v roce 2012 v Bonnu a v Schönstattě při

příležitosti korunovace obrazu P. Marie pro svatyňku na hoře Tábor.

*Se svým kurzem u Mariiných bratří se cítil zvláště spojen s biblickým obrazem a událostmi z hory Tábor, onou tajemnou scénou setkání proměněného Ježíše s proroky. Chtít setrvat v tomto setkání, žít společenství s Ježíšem, setrvat ve slavení Eucharistie a uctívání Pána – to znamenalo **Lambertovu spiritualitu**.*

Sestry z Kreuzbergu, kde žil, mohou vydávat svědectví o této lásce ke svatyňce, věrnosti k adoraci a modlitbě růžence. Žil pro společenství Mariiných bratří a jejich poslání.

Přibližme si onu scénu z hory Tábor. Apoštolové vidí 2 symbolické postavy – Mojžíše a Eliáše. Jeden symbolizuje zákon, druhý proroky. Jsou to dva sloupy židovské identity. Na hoře je proměněn nejen Ježíš, ale proměňuje se především vidění

a chápání apoštolů. Ten, který již nějakou dobu chodí po prašných cestách Galileje není jen jeden z potulných kazatelů, dobrých mistrů, učitelů morálky – tak jej dodnes vidí ti, kteří se dívají očima historie, kteří nemají víru. Ale víra dává světlo, nahlédnutí, hlubší pochopení. Ti tři apoštolové to možná nedokázali nějakým způsobem popsat, co prožili. Také proto, jak čteme, o tom mlčeli. Způsoby



popisu a teologické definice této zkušenosti přijdou až později. Po generacích, po staletích. Pokud je dnes čteme v katechismech, slyšíme je v kázáních, a pokud jsme s někým, do jehož vnitřního světa nepadla nikdy ani jiskřička z toho světla z hory Tábor, tak nás to

*nechává chladnými, je nám to svým způsobem cizí, je to něco teoretického, odtažitého. **Světlo z hory Tábor** je výraz, který užívá především východní pravoslavná teologie o mystické zkušenosti. Zkusme se rozpomenout, jestli v naší vlastní zkušenosti, v našem vlastním životě se odehrálo něco, co je této zkušenosti alespoň nějak blízké? Jestli jsme se někdy dotkli něčeho svatého? Jestli jsme zažili při četbě Písma, při modlitbě, při liturgii, při přijímání svátostí něco z toho, o čem apoštolové, o čem učedníci v Emauzích říkají zpětně: „ Což nám nehořelo srdce, když k nám mluvil?“ Takové zkušenosti ale člověk nemusí zažívat jen v těch vysloveně náboženských chvílích. Jestliže jako křesťané věříme v Boží vtělení, věříme, že Boží milost prozařuje všechnu zkušenost, nemusíme dělat nějakou umělou hranici mezi přirozeným a nadpřirozeným. Můžeme být bdělí a citliví pro skutečnost posvátného ve věcech všedních a obyčejných. Možná, že to posvátné světlo jsme někdy uviděli na tváři druhého člověka, pokud jsme se na něj podívali s láskou. Někteří mluví o dotyku posvátného v kráse přírody, v kráse hudby. Záblesky posvátného, ať už v těch všedních věcech, nebo ve chvílích modlitby a kontemplace jsou něčím velmi vzácným, ale také*

prchavým. Někdy si zpětně říkáme, nebyla to iluze, nezdálo se mně něco? Ano, jestliže něco takového prožijeme – blízkost Boží, jestliže na nás padne bázeň Boží (což je něco úplně jiného než strach), to je ta závrať z toho posvátného, tak velice rychle pomine a my máme tendenci se zabydlet v těchto okamžicích. Rádi bychom si tu jistotu, ten náhled, to světlo podrželi. Vystavěli si tam ty 3 stánky a už se nevraceli zpátky do toho všedního světa plného pochybností, složitostí, ale Ježíš i ty své učedníky z hory posílá zpátky do údolí všednosti. A co více? Právě ty tři, které si vzal s sebou na horu Proměnění, do toho okamžiku plného světla a jasnosti, si potom bere do tmy v Getsemanech. Zde už není žádný oblak světla a ten krásný hlas shůry. Zde je pot, strach a úzkost smrti. Ano, tak to v životě často bývá. Ježíš se s námi rozděluje o všechno ze svého života. Jak o ty chvíle jasnosti, tak o ty chvíle tmy, pokušení, úzkosti. Ano, světlo a tma patří do lidského života, do lidského příběhu. Patří do příběhu víry – tam jsou ty chvíle jasnosti, ale často i ty chvíle temnoty a pouště. Patří to do dějin církve, patří to také do dějin světa. Svatý Ignác z Loyoly, velký mistr duchovního života, hovoří o tom, že v našem duchovním životě se stři-

dají chvíle útěchy a neútěchy. Jsou chvíle euforie, jsou chvíle vnitřní temnoty, deprese, samoty, opuštěnosti. Podle něj však člověk nemá činit velká rozhodnutí ani ve chvílích euforie, ani ve chvílích temnoty. Ve chvílích nadšení, jasu hory Tábor, by si člověk měl pokorně uvědomit, že jednou přijdou také nové zkoušky a stíny. Ve chvílích temnoty by si naopak měl vzpomenout na to, že slunce svítí i za těmi temnými mraky.

Jak jsem uvedl v závěru pohřební bohoslužby v kapli Poutního domu



(díky rychlému překladu textu do němčiny před odjezdem od manželů Danielových), náš poslední telefo-

nický kontakt byl 11. 4. 2014. Tentýž den ještě napsal emailovou zprávu. Hlavní myšlenkou byly blížící se Velikonoce. Cituji: *S utrpením, smrtí a vzkříšením Ježíše Krista, které slavíme v příštím týdnu (Triduum), můžeme spojit všechno, co nás tíží - naše vlastní utrpení a našich milých. Utrpení je pro nás křesťany klíč, abychom nově našli Boží blízkost. Zkouší naši lásku a uděluje mnoho milostí.* Tato slova měl podložená vlastní zkušeností posledních měsíců a mohl si tedy za nimi stát. My jsme dnes smutní, zklamaní a téměř bez naděje. Naše situace připomíná učedníky jdoucí do Emauz. Kdy poznáme Pána? Ale vždyť Pán je s námi každý den a v každém okamžiku. Kristus je živý na věky věků. On je důvodem naší víry a jediným smyslem našeho života. On je alfa i omega, první a poslední, začátek i konec. S velkými díky vzpomínáme na cesty bratra Lamberta do naší země, návštěvy v centru hnutí – Rokoli, ale i v Praze a Brně. Pomáhal formovat a duchovně podporovat naši skupinu. Setkání s ním byla vždy neformální a zajímavá, ale především hodnotná. Pečlivou přípravou na domluvené téma dokázal problém uchopit, vysvětlit a doporučit řešení, vycházející z bohatých plodů sch. hnutí a myšlenek otce Kentenicha. Jeho zájem o dění u nás

i ochota angažovat se, kdykoliv byl o to požádán, byly dalším rysem jeho osobnosti. Ano, můžeme směle říci osobnosti, která dozrála v lidské a duchovní kvalitě, byla vyzkoušena „jako se zlato zkouší v (ohni) tavicím kelímku“, a vybroušena jako křišťálová váza. Věříme, že tak jako jeho milovaný vzor Josef Engling – jež mu byl příkladem statečnosti a odvahy; tak Mario Hiriart – po jehož příkladu apoštolsky intelektuálně naplnil život Mariina bratra, završil nyní i Lambert Schroedter svůj pozemský úkol. Děkujeme Bohu za jeho život, děkujeme rodičům, děkujeme generálnímu představenému i celému institutu Mariiných bratří a všem přátelům.

Hynek Urbánek, Liga mužů

Zdroje:

P. Joachim Schmiedl: Predigt bei der Beisetzung von Lambert M. Schroedter. Schönstatt, 18. Juni 2014

Prof. Tomáš Halík: Světlo z hory Tábor

<https://www.youtube.com/watch?v=Cayqnm9AuiA>

Lambert Maria Schroedter: osobní sdělení

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz